

Sygn. akt VII U 2592/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Mirosław Major

Protokolant st. sekr. sąd. Beata Pyzdrowska

po rozpoznaniu w dniu 01 kwietnia 2021 r. w Poznaniu

odwołania **Z. M.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

z dnia 15 października 2020 r., znak: (...), zmienionej decyzją z dnia 25 listopada 2020 r., znak: (...)

w sprawie **Z. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o emeryturę pomostową

oddala odwołanie.

(-) M. M.

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 października 2020 r. (znak: (...)), zmienioną decyzją z 25 listopada 2020r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm.) i ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z 16 września 2020 r., odmówił Z. M. prawa do emerytury pomostowej, ponieważ wnioskodawca:

- a) nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat,
- b) po 31 grudnia 2008r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej,
- c) nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, w myśl art. 4 ustawy pomostowej, uwzględnił okresy zatrudnienia Z. M. od 22 maja 1987r. do 26 grudnia 1987r., od 6 sierpnia 1991r. od 14 grudnia 1995r. oraz od 1 września 2005r. do 31 grudnia 2008r. (z wyłączeniem okresów zasiłków chorobowych) – tj. w łącznym wymiarze 8 lat i 7dni. Łączny staż sumaryczny ubezpieczonego wyniósł 38 lat i 24 dni.

Organ rentowy nie uwzględnił natomiast do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia wnioskodawcy:

- od 29 grudnia 1987r. do 24 czerwca 1991r.,
- od 13 października 1997r. do 10 listopada 1999r.,
- od 12 listopada 1999r. do 31 sierpnia 2005r.,

ponieważ pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie powołał się w sposób prawidłowy na przepisy zarządzenia resortowego (m.in. brak wykazu, działu, pozycji i punktu, pod którym znajduje się zajmowane stanowisko),

- od 1 stycznia 2009r. do 31 sierpnia 2018r.,
- od 1 września 2020r. do nadal,

ponieważ wnioskodawca nie został zgłoszony w ZUS jako pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach.

Z. M. odwołał się od obu ww. decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej (k. 4-8, k. 102). W uzasadnieniu odwołujący wskazał m.in., że w nieuwzględnionym przez ZUS okresie:

- a) od 29 grudnia 1987r. do 24 czerwca 1991r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Jednostce Wojskowej nr (...) w P. jako kierowca autobusu powyżej 15 miejsc siedzących,
- b) od 13 października 1997r. do 10 listopada 1999r., będąc zatrudnionym w (...) S.A. Pekaes (...) oraz od 12 listopada 1999r. do 31 sierpnia 2005r., pracując w (...) S.A. w B., odwołujący pracował na pełen etat jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony,
- c) zaś od 1 września 2020r. jest zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca autobusów w transporcie publicznym. W ocenie odwołującego niewywiązanie się pracodawcy z obowiązków określonych przepisami ustawy o emeryturach pomostowych nie może wpływać negatywnie na sytuację ubezpieczonego i z całą pewnością nie może on ponosić z tego tytułu ujemnych konsekwencji, jak również nie może wpływać na ocenę charakteru wykonywanej przez skarżącego pracy w spornym okresie.

Odwołujący wskazał również, że nie rozwiązał stosunku pracy z ostrożności procesowej, tj. obawiał się, iż ZUS wyda decyzję odmowną, a w sytuacji rozwiązania stosunku pracy pozostałby on wówczas bez środków do życia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Pozwany podtrzymał argumentację zaprezentowaną w obu zaskarżonych decyzjach. Nadto podkreślił, że odwołujący nie rozwiązał stosunku pracy i już sama ta przesłanka była wystarczająca do wydania decyzji odmownej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. M. urodził się (...) z wykształcenia jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych. W 1995r. ukończył Ś. Studium Zawodowe (...) dla Pracujących w P. i zdał egzamin dojrzałości.

Odwołujący od 28 listopada 1983r. posiada uprawnienia do kierowania pojazdami o masie powyżej 3,5 tony, zaś od 25 maja 1987r. uprawnienia do prowadzenia autobusów.

Odwołujący od 4 września 1997r. do stycznia 2021r. posiadał uprawnienia do przewożenia materiałów niebezpiecznych, takich jak np. gaz, paliwo i inne substancje łatwopalne.

Odwołujący był zatrudniony od 3 kwietnia 1987r. do 26 grudnia 1987r. w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w P., w tym w okresie od 22 maja 1987r. do dnia rozwiązania stosunku pracy pracował jako kierowca autobusów powyżej 3,5 tony. Z tego tytułu otrzymał świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 17 listopada

2020r. Na tej podstawie organ rentowy uwzględnił ww. okres (tj. 22 maja 1987r. do 26 grudnia 1987r.) do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: bezsporne, a nadto: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 17 listopada 2020r. – k. 9; świadectwo ukończenia (...) w aktach osobowych odwołującego z tytułu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej nr (...) w P. (koperta k. 87); życiorys, świadectwo dojrzałości – w aktach osobowych odwołującego z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w B. (koperta k. 101); kserokopia prawa jazdy – k. 11; zeznania odwołującego - k. 102-102v + protokół elektroniczny k. 104; świadectwo kwalifikacji nr (...) - w aktach osobowych odwołującego z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w B. (koperta k. 101)

W dniu 29 grudnia 1987r. Z. M. zawarł umowę o pracę na okres próbny 14 dni, w pełnym wymiarze czasu pracy, z Jednostką Wojskową nr (...) w P.. Odwołujący został zatrudniony na stanowisku kierowcy autobusu. Następnie od 14 stycznia 1988r. odwołujący kontynuował zatrudnienie ww. placówce na tym samym stanowisku (umowa o pracę na czas nieokreślony). Z dniem 24 czerwca 1991r. nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy pomiędzy ww. stronami. Będąc zatrudnionym w powyższej jednostce wojskowej odwołujący pracował na pełen etat jako kierowca autobusów marki S. i J.. Autobusy, którymi kierował Z. M. posiadały ok. 40-50 miejsc siedzących. Powyższy pracodawca zatrudnił łącznie około 6 kierowców.

Z tytułu ww. pracy odwołujący otrzymywał tzw. dodatek szkodliwy do wynagrodzenia.

Pracodawca bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy wystawił odwołującemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jednakże w świadectwie tym nie wymieniono charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

W dniu 4 stycznia 2021r. następca prawny zlikwidowanej Jednostki Wojskowej nr (...) w P. (k. 43) ponownie wystawił odwołującemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W dokumencie tym wskazano, że Z. M. był zatrudniony w JW nr (...) w P. od 29 grudnia 1987r. do 24 czerwca 1991r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy autobusu, o którym mowa w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. i pobierał dodatek za szczególne właściwości pracy.

Wraz z odwołującym przez cały okres sporny w Jednostce Wojskowej nr (...) w P. pracowali świadkowie:

- a) I. K. zatrudniona od 7 grudnia 1987r. do 30 kwietnia 2001r. jako referent ds. ekonomicznych, starszy maszynista,
- b) J. K. zatrudniony od 1 kwietnia 1987r. 31 grudnia 2000r. jako kierowca autobusu.

Dowód: umowa o pracę z 29 grudnia 1987r., umowa o pracę na czas nieokreślony z 14 stycznia 1988r. - w aktach osobowych odwołującego z tytułu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej nr (...) w P. (koperta k. 87); świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez JW nr (...) – w aktach ZUS; świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 4 stycznia 2021r. wystawione przez następcę prawnego JW. Nr (...) w P. – k. 39; wykaz wynagrodzeń – k. 92; pisemne zeznania świadka I. K. – k. 69-71; pisemne zeznania świadka J. K. – k. 73-75; zeznania odwołującego – k. 102-102v + protokół elektroniczny k. 104

Od 6 sierpnia 1981r. do 29 lutego 1996r. odwołujący był zatrudniony w Wyższej Szkole (...) i w tym okresie, tj. od dnia zatrudnienia do 14 grudnia 1995r., pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących większej niż 15, a od 15 grudnia 1995r. odwołujący przebywał na urlopie bezpłatnym związanym z wychowaniem dzieci (k. 57 akt (...)).

Z tytułu zatrudnienia ww. zakładzie pracy zostało odwołującemu wystawione przez pracodawcę świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 29 września 2015r.

Powyższy okres zatrudnienia na stanowisku kierowcy autobusu (6.08.1991-14.12.1995) został przez ZUS uwzględniony do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: bezsporne, a nadto: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 29 września 2015r.; zaświadczenie o wynagrodzeniu i zatrudnieniu – w aktach ZUS; świadectwo pracy z 29 lutego 1996r. – w aktach osobowych odwołującego (koperta k. 101)

Od 13 października 1997r. do 10 listopada 1999r. Z. M. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. Pekaes (...) w Ś. jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (kierowca eksploatacyjny). Powyższa spółka była to jedna z kilku spółek powstałych z akcjonariatu pracowniczego i udziałów (...) S.A. w W.. Z tytułu ww. zatrudnienia (13.10.1997-10.11.1999) odwołujący otrzymał od pracodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych (k. 6 akt emerytalnych), które jednak - zdaniem ZUS - nie były wystarczające do uwzględnienia ww. okresu z uwagi na brak wskazania w nim przepisów resortowych (tj. pracodawca powołał się jedynie na rozporządzenie RM z dnia 7 lutego 1983r.).

Następnie spółka (...) S.A. Pekaes (...) w Ś. została przekształcona i od 12 listopada 1999r. odwołujący został formalnie zatrudniony w (...) S.A. w B. (tj. w spółce powiązanej majątkowo), również jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Pracę tę wykonywał w ww. zakładzie pracy aż do 31 sierpnia 2005r. Również z tytułu tego zatrudnienia (tj. od 12 listopada 1999r. do 31 sierpnia 2005r.) Z. M. otrzymał od pracodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 31 sierpnia 2005r. (k. 10 akt emerytalnych). Organ rentowy nie uwzględnił jednak powyższego do stażu pracy w warunkach „szkodliwych” z uwagi na to, iż pracodawca powołał się jedynie na rozporządzenie RM z dnia 7 lutego 1983r., a wg ZUS winien także powołać przepisy resortowe.

W obu ww. zakładach do obowiązków Z. M. należało przewożenie (pod plandeką) za pomocą samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (marki między innymi I.) materiałów takich jak m.in. meble, stal, drewno, materiały niebezpieczne (oznaczone symbolem (...)). Odwołujący obsługiwał głównie trasy międzynarodowe (m.in. do Chorwacji). Odwołujący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wraz z odwołującym u obu ww. pracodawców pracowali także:

a) S. W., zatrudniony od 3 listopada 1997r. do 8 września 1999r. w (...)Transport Ś. oraz od 8 września 1999r. do 31 sierpnia 2004r. jako kierowca kategorii C+E,

b) M. K., zatrudniony w latach 1997-2005, również jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony.

Dowód: świadectwo pracy z 10 listopada 1999r. – k. 7A akt osobowych odwołującego z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w B. (koperta k. 101); pismo z 6 maja 2003r. – k. 9B akt osobowych odwołującego z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w B. (koperta k. 101); umowa o pracę z 12 listopada 1999r. – k. 1B akt osobowych odwołującego z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w B. (koperta k. 101); pisemny zakres czynności i odpowiedzialności – w aktach osobowych (część B) odwołującego z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w B. (koperta k. 101); świadectwo pracy z 31 sierpnia 2005r. – w aktach osobowych (część C) odwołującego z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w B. (koperta k. 101); świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 10 listopada 1999r. i z 31 sierpnia 2005r. – w aktach ZUS; pisemne zeznania świadka S. W. – k. 63-65; pisemne zeznania świadka M. K. – k. 95v-97; zeznania odwołującego – k. 102-102v + protokół elektroniczny k. 104

Od 1 września 2005r. do 31 marca 2018r. odwołujący pracował w W. P.U.H. (...) W. D. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych pow. 3,5 tony, w trasach międzynarodowych (m.in. do Francji, Hiszpanii, Niemiec). Wykonywał „takie same obowiązki” jak w (...) S.A. w B..

W dniu 14 września 2020r. pracodawca wystawił odwołującemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że w całym wyżej wymienionym okresie Z. M. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, o którym mowa w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (Dz. U. z 1983r., nr 8, poz. 43).

Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS uwzględnił jedynie okres zatrudnienia od 1 września 2005r. do 31 grudnia 2008r., albowiem od 1 stycznia 2009r. odwołujący nie został zgłoszony w organie rentowym jako pracownik zatrudniony w warunkach szczególnych.

Dowód: zeznania odwołującego – k. 102-102v + protokół elektroniczny k. 104; świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 14 września 2020r. – w aktach ZUS

Od 1 września 2020r. do nadal (tj. co najmniej do dnia wyrokowania) odwołujący jest zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. jako kierowca autobusu miejskiego. Pracę tę pracodawca zakwalifikował jako pracę wykonywaną w warunkach szczególnych w rozumieniu pkt 8 załącznika nr 2 do ustawy pomostowej. Pomimo powyższego ww. pracodawca nie zgłosił Z. M. w ZUS jako pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach.

Dowód: umowa o pracę z 19 sierpnia 2020r. – k. 10 akt sądowych; pismo (...) w P. z 20 stycznia 2021r. – k. 34

W dniu 16 września 2020 r. odwołujący złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę pomostową.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z 15 października 2020 r., zmienioną decyzją z 25 listopada 2020r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił Z. M. prawa do emerytury pomostowej, ponieważ wnioskodawca:

- a) nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat,
- b) po 31 grudnia 2008r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej,
- c) nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą.

Do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, w myśl art. 4 ustawy pomostowej, Zakład uwzględnił okresy zatrudnienia Z. M. od 22 maja 1987r. do 26 grudnia 1987r., od 6 sierpnia 1991r. od 14 grudnia 1995r. oraz od 1 września 2005r. do 31 grudnia 2008r. (z wyłączeniem okresów zasiłków chorobowych) – tj. w łącznym wymiarze 8 lat i 7dni.

Łączny staż sumaryczny ubezpieczonego wyniósł 38 lat i 24 dni.

Odwołujący ukończył 60 lat w dniu (...)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Zebrane w sprawie dokumenty, w tym dokumenty znajdujące się w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych odwołującego, sąd uznał za przydatne dla ustalenia stanu faktycznego, zostały bowiem sporządzone przez uprawnione podmioty w zakresie ich kompetencji. Nie były kwestionowane przez strony, a i sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Przedłożoną do sprawy dokumentację, zgromadzoną w aktach organu rentowego, jak i w aktach osobowych Z. M., sąd ocenił jako przydatną dla rozstrzygnięcia, dając wiarę zebrany dokumentom i ich kserokopiom w całości, albowiem brak jest racjonalnych podstaw do ich kwestionowania z urzędu, a ich wiarygodności nie zaprzeczyła żadna ze stron. Dokumenty urzędowe zostały sporządzone przez uprawnione do tego organy i w przepisanej przez prawo formie. Sąd okręgowy podkreśla, że o ile ustawodawca dopuścił pewne ograniczenia dowodowe w postępowaniu przed organem rentowym, to w sądowym postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Zgodnie zaś z art. 473 § 1 k.p.c. w sprawach dotyczących postępowań odrębnych z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. Nie obowiązują żadne ograniczenia dowodowe, a okresy pracy mogą być wykazywane za pomocą wszelkich dostępnych dowodów z dokumentów z przebiegu zatrudnienia - świadectw pracy wystawionych przez pracodawcę, umów o pracę, angaży, legitymacji ubezpieczeniowych i innych dokumentów potwierdzających okresy ubezpieczenia oraz z zeznań świadków i strony odwołującej.

Szczególne znaczenie przypisać należało świadectwu pracy w szczególnych warunkach wystawionemu 4 stycznia 2021r. przez następcę prawnego pracodawcy odwołującego, którym była Jednostka Wojskowa nr (...) w P. (obecnie świadectwo zostało wystawione przez Jednostkę Wojskową nr (...) w S.), z którego to dokumentu wynikało, po pierwsze że w okresie od 29 grudnia 1987r. do 24 czerwca 1991r. odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy autobusu, o którym mowa w wykazie A, dziale VIII, poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Również we wcześniejszym świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych (wydanym „na bieżąco”), zostało wskazane przez Jednostkę Wojskową nr (...), iż Z. M. – w podanym wyżej okresie - wykonywał pracę kierowcy autobusu. Jednakże pracodawca nie powołał wówczas przepisów rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983r., jak i przywołał nieistniejące zarządzenie MON. Te błędy jednak nie powinny obciążać odwołującego, w sytuacji, gdy zostało wystawione kolejne świadectwo wykonywania przez Z. M. pracy w warunkach szczególnych (z 4.01.2021r.), akta osobowe odwołującego z tytułu tej pracy potwierdzają, iż był on kierowcą autobusu pow. 15 miejsc, jak również ustalenie to wynika z zeznań świadków oraz odwołującego.

Istotne dla sprawy pozostają także świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 10 listopada 1999r. i z 31 sierpnia 2005r., wystawiane „na bieżąco” przez pracodawców (...) S.A. Pekaes (...) oraz (...) S.A. w B.. Organ rentowy nie uwzględnił okresów od 13 października 1997r. do 10 listopada 1999r. oraz od 12 listopada 1999r. do 31 sierpnia 2005r. jedynie z uwagi na to, iż pracodawcy nie powołali przepisów resortowych, choć prawidłowo przywołali przepisy rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983r. (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43). Na okoliczność pracy w ww. okresach odwołujący zaoferował zeznania świadków, a nadto o tym, iż Z. M. świadczył w ww. okresach pracę kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony świadczą zawarte w aktach osobowych dokumenty.

Świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c. nawet wtedy, gdy wydane zostaje przez urząd administracji państwowej (wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 1991r., I PR 422/90, LEX nr 14682). Zgodnie natomiast z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument prywatny nie jest zatem, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych, dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84), a jedynie niesie ze sobą domniemanie o autentyczności i prawdziwości oświadczenia. Dokument taki korzysta jedynie ze wzruszalnego domniemania, iż zawarte w nim oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (wyroki Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, z 3 października 2000 r., I CKN 804/98, LEX nr 50890, z 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, LEX nr 78358). Sąd podziela przy tym w pełni ugruntowany w orzecznictwie pogląd, iż dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą) (vide komentarz do art. 245 k.p.c., Krzysztof Knoppek, Lex, stan prawny 15 marca 2011 r.).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującego, ponieważ były one szczere, spontaniczne, logiczne i znalazły pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w aktach osobowych wnioskodawcy z tytułu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej nr (...) w P. oraz w Pekaes (...). Odwołujący opisał na czym polegała jego praca w poszczególnych okresach zatrudnienia, które wynikają ze świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, wystawionych przez uprawnione do tego podmioty. Odwołujący w czasie zatrudnienia w Jednostce Wojskowej nr (...) w P. (od 29 grudnia 1987r. do 24 czerwca 1991r.) wykonywał stale i na pełen etat pracę kierowcy autobusu ok. 40-50 osobowego. Natomiast w okresie zatrudnienia w (...) S.A. Pekaes (...) oraz (...) S.A. w B. - pracę kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony (odwołujący opisał jakimi pojazdami jeździł wówczas i co za ich pomocą przewoził). Zeznania te w pełni korespondowały z zeznaniami świadków. Odwołujący opisał także na czym polega jego praca w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. od 1 września 2020r., co w pełni koresponduje z pismem ww. pracodawcy z 20 stycznia 2021r., w którym wskazano, że pracodawca kwalifikuje to zatrudnienie jako pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu pkt 8 załącznika nr 2 do ustawy pomostowej. Jednocześnie jednak Z.

M. przyznał, co wynika także z zebranych w sprawie dokumentów, że nie rozwiązał stosunku pracy z pracodawcą, a zatem nie została spełniona przesłanka, o której mowa w art. 4 pkt 7 ustawy pomostowej.

Jako wiarygodne sąd ocenił (złożone na piśmie) zeznania świadków I. K. i J. K. (współpracowników odwołującego w Jednostce Wojskowej nr (...) w P.) oraz S. W. i M. K. (zatrudnionych wraz z odwołującym w (...) S.A. Pekaes (...) oraz (...) S.A. w B.). Sąd uznał zeznania te za wiarygodne, albowiem były one wewnętrznie spójne i logiczne. Zeznania świadków korespondują przy tym z treścią zeznań odwołującego, a nadto nie zawierają sprzeczności wobec informacji uzyskanych przy pomocy dowodów z dokumentów (m.in. akt osobowych). Zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest przekonanie, że świadkowie i odwołujący znali się i posiadali wzajemnie o sobie wiedzę na temat tego, co robili. Odwołujący i świadkowie, jako, że pracowali w tych samych zakładach pracy (tj. w przypadku odwołującego i I. K. oraz J. K. w JW. Nr (...) w P., zaś w przypadku odwołującego i S. W. oraz M. K. w (...) S.A. Pekaes (...) oraz (...) S.A. w B.) widywali się nawzajem w pracy. Co więcej, w przypadku świadka J. K., S. W. oraz M. K. nie sposób zaprzeczyć, że posiadali o sobie wiedzę dlatego, że pracowali na tożsamyh stanowiskach. Świadkowie potwierdzili zakres obowiązków na zajmowanych przez odwołującego stanowiskach (odpowiednio kierowcy autobusu oraz kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z. M. ubiegał się o przyznanie prawa do emerytury pomostowej, powołując się na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych. Wniosek odwołującego należało rozpatrywać poprzez pryzmat przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U.2018.1924 ze zm.).

Emerytury pomostowe zapowiedziane w art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.291), zostały wprowadzone do systemu ubezpieczeń społecznych przez ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, która weszła w życie 1 stycznia 2009 r.

Zgodnie z powołanym wyżej art. 24 ust. 2 ustawy emerytalnej, dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, z wyjątkiem ubezpieczonych mających prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 32 (szczególne warunki lub charakter zatrudnienia), art. 33 (działalność twórcza lub artystyczna), art. 39 (emerytura górnicza), art. 40 i 50 (emerytura kolejowa), art. 46 (przesłanki udzielenia emerytury), art. 50a (uprawnienia do emerytury górniczej), i art. 50e (nieprzerwany okres pracy górniczej), art. 184 (prawo do emerytury urodzonych po 31 grudnia 1948 r.) oraz w art. 88 (okresy zatrudnienia uprawniające do przejścia na emeryturę ustawy, o której mowa w art. 150), zostaną ustanowione emerytury pomostowe.

Przepis art. 4 ustawy pomostowej stanowi z kolei, że prawo do tego świadczenia przysługuje pracownikowi, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;

2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;

4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;

5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

W myśl art. 49 ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miał wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ww. ustawy.

W myśl art. 3 ust. 3 ustawy, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ww. ustawy.

W załączniku nr 2 do ustawy pomostowej, pod poz. 8, jako prace o szczególnym charakterze, wskazano prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym, zaś pod poz. 10 - prace kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r.

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w art. 3 ust. 1 (art. 3 ust. 4 ustawy).

Za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w art. 3 ust. 3 (art. 3 ust. 5 ustawy).

W myśl art. 3 ust. 7 ustawy, za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie do art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w art. 32 ust. 1 (tj. wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W myśl art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Przywołany przepis art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odsyła do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia z 7.02.1983 r. wykazie A, w dziale VIII „w transporcie i łączności” pod poz. 2 jako prace w szczególnych warunkach wymieniono prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Stanowisko pracy, jakie zajmował ubezpieczony w Jednostce Wojskowej, tj. kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących większej niż 15, zostało wskazane w dziale VIII, poz. 2 pkt 4 wykazu A będącego załącznikiem do zarządzenia Ministra Obrony Narodowej nr. 48 MON z dnia 12 września 1983 r. w sprawie wykonywania prac w szczególnych warunkach w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej - dziennik rozkazów MON 1986 r.

Z kolei w wykazie stanowisk pracy stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej, w dziale VIII (w transporcie i łączności) pod pozycją 2) pkt 5 wymieniono – wskazano pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Tzw. przepisy branżowe (resortowe) nie mają już co prawda charakteru wiążącego, jednak nadal są istotne dla celów interpretacyjnych. Jurydycznie utrwalony jest bowiem pogląd, iż przepisy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. mają charakter pomocniczy, informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 marca 2012 r., I UK 403/11, LEX nr 1214549). Określenie stanowisk pracy zawarte w zarządzeniach poszczególnych ministrów nie mają obecnie mocy obowiązującej, ale zachowują wartość informacyjną i uściślającą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16.10.2003r., sygn. III AUa 1508/02, LEX nr 193496).

Wskazane w art. 4, względnie w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych warunki nabycia prawa do emerytury pomostowej muszą być spełnione łącznie. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 1 tej ustawy, prawo do emerytury pomostowej powstaje z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

W niniejszej sprawie bezsporne w sprawie było, że Z. M.:

- urodził się po 31 grudnia 1948 r.;
- osiągnął wiek wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn;

- przed 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS,

- łącznie uznany przez organ rentowy okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyniósł 8 lat i 7 dni.

Sporne było zatem jedynie to, czy odwołujący rozwiązał stosunek pracy, czy po 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej czy posiada on co najmniej 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach.

W pierwszej kolejności należało rozważyć, czy odwołujący po 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej.

Sąd ustalił na podstawie zeznań odwołującego, umowy o pracę z 19 sierpnia 2020r., a przede wszystkim z pisma Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z 20 stycznia 2021r. - Z. M. od 1 września 2020r. do nadal (tj. co najmniej do dnia wyrokowania) jest zatrudniony w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. jako kierowca autobusu miejskiego. Pracę tę pracodawca zakwalifikował jako pracę wykonywaną w warunkach szczególnych w rozumieniu pkt 8 załącznika nr 2 do ustawy pomostowej. Pomimo powyższego ww. pracodawca nie zgłosił Z. M. w ZUS jako pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach.

Odnosząc się jednak do powyższego, tj. niezgłoszenia ubezpieczonego jako osoby wykonującej pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nieopłacenia składek na Fundusz Emerytur Pomostowych oraz niezłożenia druków (...) od 1 stycznia 2009 r., wskazać należy, że stwierdzenie, czy odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie jest uzależnione od przedłożenia przez płatnika druków (...). Obowiązek ten spoczywa bowiem na pracodawcy – płatniku składek. Pracownik nie ma w związku z tym wpływu na wykonanie przez pracodawcę tego obowiązku, a zatem nie może z tego tytułu ponosić ujemnych konsekwencji.

Skoro zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do stwierdzenia, iż po 31 grudnia 2008r. Z. M. pracował w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy pomostowej, to wskazać trzeba, iż w sprawie znajduje zastosowanie art. 4 tej ustawy, nie zaś jej art. 49. Skoro bowiem po 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej, to ustalenia przez sąd wymagało, czy odwołujący posiada 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych.

Jak wykazało postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie (m.in. zeznania świadków I. K. oraz J. K., odwołującego i dokumenty zgromadzone w aktach osobowych) odwołujący będąc zatrudnionym w Jednostce Wojskowej nr (...) w P. od 29 grudnia 1987r. do 24 czerwca 1991r. pracował na pełen etat jako kierowca autobusów marki S. i J.. Autobusy, którymi kierował Z. M., posiadały ok. 40-50 miejsc siedzących. Z tytułu ww. pracy odwołujący otrzymywał tzw. dodatek szkodliwy do wynagrodzenia.

Pracę tę (łącznie 3 lata, 5 miesięcy i 26 dni) można zatem zakwalifikować pod wykaz A, dział VIII, poz. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. - prace kierowców (...) autobusów o liczbie miejsc powyżej 15 (...).

Ponadto Z. M. był zatrudniony w szczególnych warunkach/ szczególnym charakterze także od 13 października 1997r. do 10 listopada 1999r. w (...) S.A. Pekaes (...) w Ś., gdzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (kierowca eksploatacyjny). Następnie spółka (...) S.A. Pekaes (...) w Ś. została przekształcona i od 12 listopada 1999r. odwołujący został formalnie zatrudniony w (...) S.A. w B. (tj. w spółce powiązanej majątkowo), również jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Pracę tę wykonywał na pełen etat w ww. zakładzie pracy aż do 31 sierpnia 2005r. W obu ww. zakładach do obowiązków Z. M. należało przewożenie (pod plandeką) za pomocą samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (marki między innymi

I.) materiałów takich jak m.in. meble, stal, drewno, materiały niebezpieczne (oznaczone symbolem (...)). Odwołujący obsługiwał głównie trasy międzynarodowe (m.in. do Chorwacji).

Pracę tę (łącznie 7 lat, 10 miesięcy i 17 dni) również można zakwalifikować pod wykaz A, dział VIII, poz. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. - prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (...).

Z powyższego wynika zatem bez wątpienia, że podanych wyżej okresach odwołujący wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym miejscu należy również przypomnieć, iż w przypadku, gdy wnioskodawca spełnia warunek, o którym mowa w art. 4 pkt 6 ustawy pomostowej (tj. po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 – tak jak Z. M.), to w świetle art. 4 pkt 2 i 5 w związku z art. 3 ust. 7 ustawy, do wymaganego stażu przypadającego przed dniem wejścia w życie ustawy pomostowej, tj. przed 1 stycznia 2009 r., wlicza się okresy pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu zarówno art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, jak i art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W tym stanie rzeczy, w ocenie tut. sądu, odwołujący legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Na ten wymiar składa się uznane przez ZUS 8 lat i 7 dni takiej pracy (wykonywanej od 22.05.1987 do 26.12.1987, od 6.08.1991 do 14.12.1995, od 1.09.2005 do 31.12.2008) oraz ponadto zatrudnienie odwołującego:

a) przed 1 stycznia 1999 r. - w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS [tj. okres od 29 grudnia 1987 r. do 24 czerwca 1991r. jako kierowca autobusu w Jednostce Wojskowej (wykaz A, dział VIII, poz. 2 rozporządzenia RM z dnia 7.02.1983r.)],

b) przed 1 stycznia 1999r. - w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (tj. okres od 13 października 1997r. do 10 listopada 1999r., będąc zatrudnionym w (...) S.A. Pekaes (...) oraz od 12 listopada 1999r. do 31 sierpnia 2005r., pracując w (...) S.A. w B., gdzie odwołujący pracował na pełen etat jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (wykaz A, dział VIII, poz. 2 rozporządzenia RM z dnia 7.02.1983r.)],

c) po 1 stycznia 2009r. – w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej [tj. od 1 września 2009r. do nadal – jako kierowca autobusu miejskiego/ w transporcie publicznym (załącznik nr 2, poz. 8 ustawy pomostowej)].

Na marginesie można zaś wskazać, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych/ o szczególnym charakterze, zatrudnienia odwołującego od 1 stycznia 2009r. do 31 marca 2018r. w W. P.U.H. (...) W. D. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, w trasach międzynarodowych. Początkowy okres tego zatrudnienia, tj. od 1 września 2005r. do 31 grudnia 2008r., został uwzględniony przez ZUS do stażu pracy w warunkach szczególnych, ale nastąpiło to z uwagi na zakwalifikowanie tej pracy pod wykaz A, dział VIII, poz. 2 rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983r. Natomiast, gdy chodzi o zatrudnienie od 1 stycznia 2009r. praca ta – zgodnie z art. 4 pkt 6 ustawy pomostowej – musiałaby zostać zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy o emeryturach pomostowych. Tymczasem praca kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony nie jest wymieniona w załączniku nr 1 lub 2 ustawy pomostowej z 2008r. Wśród prac wykazanych w ww. załącznikach (nr i 2) nie zostały wymienione prace kierowców samochodów ciężarowych, które wymienia rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz. 43 ze zm.).

W załączniku nr 2 do ustawy pomostowej (w pkt 10) zostały wymienione jedynie prace kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne, wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej zgodnie z przepisami umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. 30 września 1957 r. Wspomniana umowa zalicza do towarów

niebezpiecznych m.in.: materiały i przedmioty wybuchowe, gazy, materiały samozapalne, utleniające, trujące, zakaźne, promieniotwórcze i żrące.

Choć – jak wskazywał odwołujący – przewoził on m.in. takie właśnie towary niebezpieczne i posiada ku temu stosowne uprawnienia, to przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało podstaw do stwierdzenia, iż w W. P.U.H. (...) W. D. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, w trasach międzynarodowych – odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewoził tylko (wyłącznie) materiały niebezpieczne. Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2021r. odwołujący wskazał jedynie, że „robił to samo” co w Pekaes. Tymczasem w (...) S.A. Pekaes (...) w (...) S.A. w B. odwołujący przewoził także meble, stal itd., a zatem nie tylko materiały niebezpieczne. Dodatkowo wskazać trzeba, iż pracodawca W. D. wystawił w dniu 14 września 2020r. odwołującemu świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, ale nie powołał się w nim na ustawę pomostową, a jedynie na Rozporządzenie RM z dnia 7 lutego 1983r.

Powyższe nie ma jednak znaczenia dla ustalenia, że odwołujący (i) legitymuje się 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, (ii) przed 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz (...) po 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy pomostowej. Pozostałe przesłanki wymienione w art. 4 pkt 1, 3, 4 i 5 ustawy pomostowej nie były w niniejszej sprawie sporne.

Sąd nie mógł jednak przyznać odwołującemu prawa do emerytury pomostowej, a to z uwagi na niespełnienie warunku, o który mowa w art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych, tj. wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy z pracodawcą. Z. M. nie uczynił tego również w toku postępowania sądowego.

Stosownie do treści art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych warunkiem koniecznym do przyznania prawa do emerytury pomostowej jest rozwiązanie stosunku pracy. Nie budzi więc wątpliwości, że prawo do emerytury pomostowej powstaje najwcześniej w dniu rozwiązania stosunku pracy i nie przysługuje przed spełnieniem tego warunku (tak m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 13 grudnia 2019 r., sygn. akt III AUa 1783/19, LEX).

W niniejszej sprawie nie było sporne, że odwołujący nie rozwiązał stosunku pracy, dlatego sąd nie mógł uwzględnić odwołania, pomimo spełnienia przez odwołującego pozostałych przesłanek z art. 4 ustawy pomostowej. Pozostawanie przez ubezpieczonego w stosunku pracy stanowi samodzielną i negatywną przesłankę uniemożliwiającą przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej. Brak spełnienia tej przesłanki, niezależnie od tego, czy inne się ziściły, czyni niemożliwym uwzględnienie żądania w zakresie przyznania wnioskowanego świadczenia. To oznacza, że sąd oddala odwołanie w przypadku niespełnienia chociażby jednego warunku przyznania świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i cytowanych przepisów prawa materialnego - oddalił odwołanie.

(-) M. M.